

БОГАТИ И КРАСИВИ

enthusiast

ПОЛЕТ
КЪМ
БЪДЕЩЕТО

От автора на бестселъра *ЛУКС*
АНА ГОДЪЪРСЪН

ОЩЕ ОТ АНА ГОДБЪРСЪН:

Лукс
Завист

Клюки
Блясък

ТАЙНИ
И МЕЧТИ

ОБРЕЧЕНА
КРАСОТА

Anna Godbersen
The Lucky Ones

Copyright © 2012 by Anna Godbersen
All rights reserved
Jacket photo © 2012 by Karen Pearson/MergeLeft Reps, Inc.
Author photo by Chris Mottalini

Ана Годбърсън
Богати и красиви
Полет към бъдещето

- © Цветана Генчева, преводач, 2015
- © Карин Пиарсън, снимка на корицата, 2012
- © Крис Моталини, снимка на автора, 2012
- © **Enthusiast** – запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2015
ISBN 978-619-164-150-5

ПОРЕДИЦА
БОГАТИ И КРАСИВИ

АНА ГОДБЪРСЪН

ПОЛЕТ
КЪМ
БЪДЕЩЕТО

*Превела от английски
Цветана Генчева*

enthusia|st

София, 2015



ПРЕЗ ВТОРАТА НЕДЕЛЯ НА АВГУСТ Астриг беше госпожа Чарли Грей от точно две седмици и започваше да свиква с мисълта. Лежаха край басейна, потънали в спокойствие и мълчание, както всеки ден, откакто жегата стана непоносима. По тъмно той тръгваше на обиколка. Научи, че това е напълно нормално за женените. Съпругата си остава край семейното огнище и се отдалечава на съпругески мисли, като например кого да покани на обяд или кои мебели да смени. Междувременно съпругът излиза сутринта, за да се впусне в тайнствения свят на бизнеса си. Ако пък се окаже незаконен търговец на алкохол, излита от семейното гнездо нощем.

Нямаше намерение да се омъжва за Чарли. След запознанството той я вълнуваше много повече от останалите ѝ познати, но толкоз. Беше ѝ приятно и напълно достатъчно да го нарича свое гадже, без да губи небезизвестния си вкус към флиртовете. Той беше ѝ изневерил веднъж, поне този случай ѝ бе познат. Двамата имаха забележителна връзка още от самото начало, а след като баща му почина неочаквано и по ужасен начин, се сгодиха. Дори тогава хората се питаха дали годежът ще издържи. Движеха се неотлъчно заедно по гребена на вълната – Чарли и Астриг. Това беше, преди семейство Хейл да я отвлече. Сетне всичко помежду им стана раз-

лично. Тогава той се вмъкна във влажния склад, в който тя бе сигурна, че ще умре. Беше убил човека, измъчвал я през онези ужасни часове, а след това я бе отнесъл у дома в силните си ръце. Тогава тя разбра с абсолютна сигурност, че го обича.

Колко много го обичаше само! Обичаше наперената му походка на излизане от някой бар към гаймлера, след като тъкмо бе сключил сделка. Обичаше начина, по който поемаше лицето ѝ между дланите си, за да притисне по силно устните си към нейните. Обичаше начините, по които я изненадваше с бижута. Обожаваше да вижда името му, написано на хартия, когато го споменаваха във връзка с „бившата госпожица Астрид Донъл“. Обичаше тялото му, отпуснато до нейното на двойния шезлонг до басейна в Догуд. *Техният* басейн. Той беше едър, кожата му блестеше на слънцето и подчертаваше белия бански, същия цвят като нейния. Тъкмо това бе начинът, по който тя винаги си бе представяла брака.

Бяха изпили шампанското и портокаловия сок, които прислужницата Мили им донесе с обяда, и усещаха кожата си изсушена след последното плуване. Той лежеше по гръб, разтворил широко крака, също като морска звезда, а тя беше по корем, подпряла се на лакти, за да го наблюдава. Очите му бяха затворени – гали за да ги защити от слънцето, или защото спеше, тя не можа да определи, – а раменете отпуснати.

– Какво зяпаш?

Младата жена примигна изненадано. Очите му бяха все още затворени, но тогава забеляза зачатъка на усмивка в единия ъгъл на устата му.

– Теб, разбира се, огромен грубиян!

– Да не би да планираш как да ме свалиш от трона, коменце? Отрова, нож за хартия, отряд стрелци?

– О, Чарли – отвърна Астрид с тих, наситен с престорена жалост глас. – Уредя ли да те ликвидират, няма да има предварително предупреждение.

– Да не би да си решила да го направиш бързо и безболезнено, нещо като сантиментален жест заради любовта, която някога изпитвахме един към друг.

– Разбира се! Аз съм безмилостна, мили, не съм злобарка.

– Благодаря за което. – Чарли театрално намръщи чело и размаха показалец като учител. – Само че, като твой ментор и ръководител в света на рекета и порока, гържа да те посъветвам да се въздържаш от сантиментални жестове. За теб това може и да са гребни, но подобни незначителни грешки са проваляли много по-жестоки мъже от теб.

Астрид разтвори пухкавите си устни и ахна.

– Нима е възможно да има по-жестоки мъже от мен? – попита тя престорено възмутена.

Той не отговори и шегата се стопи във влажния следобег.

Настъпни тишина. Астрид затвори очи, за да се скрие от яркия блясък. Усети, че заспива, когато ръцете на Чарли стиснаха раменете ѝ. Той я преобърна бързо, неочаквано и я притисна. Изненадата бе като порив на студен вятър.

– Видя ли? – натякна доволно той и се усмихна. – Ако се размекнеш, както сега, направо се молиш врагът да те нападне изневиделица.

Беше съвсем наблизко и тя усети как кожата му е попила топлината на слънцето.

– На краля му се иска да властва още един ден – отвърна сухо Астрид и ѝ се прииска да може да помръдне ръце. Опита да се измъкне, пробва колко стегната е хватката му, но неговите ръце бяха силни и не помръдваха, също като усмивката му. Слънцето беше толкова жарко, че небето изглеждаше почти бяло, и тя затвори очи, за да не я заслепи.

– Чарли.

И гвамата се обърнаха към гошлия. Чарли видя Елайъс Джоунс, ясната ръка на баща си, преобърна се от гру-

гата страна на Астриг и се подпря на лакът, без да се отгърпне от тялото на съпругата си.

– Здрасти, Джоунс! Кажу, не съм ли си хванал красива женичка? – попита щастливо и със свободната си ръка обгърна кръста ѝ.

– Да.

Чарли целуна Астриг по челото, после погледна Джоунс, сякаш да му покаже, че е готов да чуе новините.

– Довечера, на пътя за Рай Хейвън.

По начина, по който заговори, Астриг разбра, че всяка една от думите включва още пет.

– След залез ли?

– По залез трябва да сме на позиция.

– Добре.

Чарли смръщи чело, гласът му стана грезгав, но ръката му не помръдна от корема ѝ.

– Добре – отвърна той, като обмисляше неизказаното в съобщението на Джоунс и го възприемаше.

Нищо повече не беше казано. Астриг разбра, че Джоунс си тръгва, по тихото шумолене на тревата, докато се връщаше към къщата. Прегърна Чарли с две ръце през врата и се превъртя върху него. Два гъсти кичура руса коса се разстлаха и скриха лицата и на двамата от слънцето. Той обгърна с ръце кръста ѝ, притисна с едната основата на главата ѝ, а другата спусна към гупето.

– Довечера кралят заминава на боен поход – прошепна тя.

Притисна я още по-силно към себе си, за да я целуне. Устните му бяха сухи и тя усети лекия вкус на шампанско и портокалов сок по езика му.

– Да, довечера. – Чарли прибра косата ѝ зад ушите и огледа лицето ѝ. – Само че без кралицата.

– И без това кралицата има друг ангажимент. – Астриг извърна лице и тръсна коса с безразличие.

– Виж ти! – Чарли я притисна отново. Този път тя усети ударите на сърцето му, които кънтяха също като

барабан, и тайно се зарадва, че той ревнува, макар да нямаше причина.

– Да! Ще вечерям у баба Донъл в Шагбарк Холоу. Нали трябваше и ти да гойдеш? Забрави ли?

Изражението му издаде, че не помни, въпреки това въздъхна пресилено дълбоко, за да покаже колко съжالياва.

– Много се извинявам, коленце. Увлякох се и забравих.

– Няма нищо. Просто не започвай да забравяш важни неща, като например, че любимите ми цветя са макове, или кога е рожденият ми ден. – Зашепна граматично. – На двайсет и трети август. Предстои! Както и да е – продължи. – Баба Донъл ненавижда новите хора.

– Нови хора ли?

– Не нови за мен, мили. Нови за нея! – Астриг млясна бързо Чарли по устата и се измъкна от горещата му прегръдка. Пристъпи на пръсти към басейна и добави: – Бабчето си живее по установени правила – повечето гами от нейното поколение са такива.

– Да не би да си мисли, че си прекалено добра за мен?

Астриг го погледна през рамо и намигна по момичешки закачливо.

– Разбира се, че съм прекалено добра за теб. – Възглавниците на шезлонга бяха смачкани там, където бяха лежали. Чарли я наблюдаваше така, сякаш всеки момент щеше да отлети. – Тази вечер ще правиш нещо различно, нали?

– Да.

– По-опасно ли е от обикновено?

– Няма защо да се тревожиш – ще взема всички необходими мерки. Не казвай на никого къде отиваш довечера, а след като приключиш с баба си, се прибери право вкъщи.

Астриг погледна замислено тюркоазената повърхност на басейна. Умението да пренебрегва онова, което не е непосредствено пред нея, и да избягва бедите, бе вродено. Само че след нощта в склада, когато усети миризмата на туршия и лук по гъха на похитителя, когото по-

късно застреляха – тя проявяваше нездраво любопитство за делата на Чарли. Мисълта я плашеше, но не ѝ пречеше да се пита защо вече не може да си затваря очите за онова, което се случваше след падането на мрака.

Чарли продължи през рамо:

– Ще вземеш бодигард и той ще чака отвън през цялото време. Ще кажа на Виктор да се грижи за теб довечера. Той е най-добрият стрелец от момчетата ми и винаги следи изключително зорко.

– Добре. – Астриг намести банския и се гмурна.

От балкона на апартамент „Кала“ на третия етаж на Догуд Кордилия Грей усещаше присъствието на мъжете, разположили се сред гърветата и в живия плет около имението на покойния ѝ баща. Напоследък някой непрекъснато наблюдаваше и присъствието му не се забелязваше. От нощта, в която хора от семейство Хейл отвлякоха Астриг, на нито едно от момичетата не беше позволено да напуска имението без бодигард. Чарли внимателно следеше къде може и къде не може да ходят.

– Лети, моля те, не тръгвай – рече тя и обърна гръб на ширналия се Догуд, за да влезе в просторната спалня, в която се беше настанила по средата на май.

Лети, най-старата ѝ приятелка, бе застанала до леглото, наведена замислено над отворения куфар, и се колебаеше как да натъпче вътре наскоро придобитите вещи. Тя примигна по типичния си небинен, загрижен начин. За момент на Кордилия ѝ се стори, че са се върнали отново в Охайо и са във влака за Ню Йорк, задъхани заради всичко, от което се бяха отказали, жадни за онова, което предстоеше. В следващия момент изражението в очите на Лети се промени. Сладка усмивка завладя малката като копче уста и тя поклати глава с нещо като тъга.

– Знаеш, че трябва! Нали затова дойдох.

Нито едно от двете момичета не приличаше на провинциалната девойка, която слезе от влака на гара „Пен-

силвания“ в първите седмици на лятото, стиснала куфар, със замечтаното изражение на новодошла. Скъмността и стеснителността попречи на Лети да се яви на прослушване през първите месеци в Ню Йорк. Сега обаче беше под крилото на Валънтайн О’Дел. Неговите филми двете гледаха в стария си живот в тясното кино в малкото градче Дифайънс. След като две седмици Лети пътуваше с влак до града за уроци с Валънтайн и курс по актьорско майсторство, той и съпругата му, София Рей – която му партнираше във всички филми, за семен път предложиха на Лети да се премести в апартамента им на Парк Авеню, за да наглеждат по-зорко превръщането ѝ в онова, което тя открай време искаше да бъде: фурия на сцената.

– Знам – въздъхна Кордилия и се отпусна на мекия бял стол край отворените френски прозорци към балкона. Бял килим разделяше двете момичета също като токущо навалил сняг. – Имаш късмет, че се махаш от това място!

– Стига глупости, много скоро и ти ще отлетиш. Ще ми дойдеш на гости, ще пием чай с филмови звезди! – Лети се разсмя с веселия, звънлив смях, като на птичка, която пее по залез. Кордилия също прихна. Яйчо, хрътката на Лети, сигнали в краката на господарката си, поклати глава напред и назад, все едно искаше да участва във веселбата.

Лети пристъпи към тоалетката и зарови в неразборията там. Яйчо я последва и се настани в краката ѝ. Кордилия вдигна с въздишка вестника от полираната масичка от орехово дърво и отвори на страниците със светската хроника на „Ню Йорк Импириъл“.

Снощи в „Трезор“ мярнахме дъщерята на покойния контрабандист Дариъс Грей да се грижи за семейния бизнес. Подтичваше напред-назад по мозайката в пищна рокля от черна коприна, кес-

тенявата ѝ коса бе плътно пригладена към главата, устните блестяха. Заведението бе пълно до пръсване със спортисти, светски личности, комарджии и поети, но така и не забелязах пилота Макс Дарби, който е добре известен с непоносимостта си към нощните клубове, както и със склонността си към акробатични номера във въздуха. Наскоро се разчу, че развива слабост към Кордилия Грей... Какво става между пълния въздържател и момичето, което стои зад успеха на „Трезор“? Дали ще ги видим отново заедно?

Пръстите на Кордилия стиснаха вестника, докато преглъщаше странния коктейл от гордост и раздразнение. Беше позволила на журналиста Клод Карион да се мотае в заведението ѝ и да пие безплатно. Така си осигуряваше добър бизнес: името ѝ редовно се появяваше в колонката му, откакто тя пристигна в Ню Йорк, а подобно внимание съществено допринасяше за успеха на „Трезор“. Ако съществуваше автор, създал мита Кордилия Грей, то това беше той. Тя обаче не харесваше никак мъжа в скъп костюм, който не му стоеше добре, с разделена на път в средата коса и кожа като на нощна птица. Бе наясно, че неговото внимание само ще затрудни нови срещи с Макс.

– Имаш невероятен късмет, че можеш да обикаляш където пожелаеш, без да се тревожиш, че те дебнат журналисти или бодигардове! – подхвърли госпожица Грей, докато сгъваше вестника, за да го остави.

Лети отстъпи от огледалото. Пробваше червило, устата ѝ беше с цвета на мак, който подчертаваше наситеносините ѝ очи. За момент погледна Кордилия със съчувствие. Все пак по устните ѝ затрепка игрива усмивка. Тя стъпи на килима, първоначално разтърси рамене, сетне подскочи като сърничка, накрая размаха ръце и започна див танц. Докато стигна до стола край френските прозорци, и двете се заливаха от смях.

– Не се преструвай пред мен, Корг – подхвърли Лети, когато приключи с изпълнението и приятелката ѝ направи място на стола. – Знам, че тайничко харесваш и славата, и богатството, макар да разправяш колко не желаеш да си в светлината на прожекторите! Просто Макс ти липсва, но ще го видиш съвсем скоро. Познавам те и съм сигурна, че ще намериш начин.

Спряха да се кискат и Коргилия въздъхна. Лети, разбира се, беше права. Уикендът беше дълъг, а Коргилия бе работила упорито в „Трезор“. Сега предстоеше нова седмица и тя бе заредена с много енергия. Дълбоко в себе си чувстваше как в най-скоро време ще види Макс. Ако съдбата не уредеше нещо, то тя самата щеше да се погрижи.

Ана Гюбърсън

ПОЛЕТ КЪМ БЪДЕЩЕТО

Поредица *Богати и красиви*

Превод *Цветана Генчева*

Редактор *Велислава Вълканова*

Коректор *Снежана Бошнакова*

Прегпечат *Митко Ганев*

Американска. Първо издание

Формат 60×90/16

Печатни коли 17

ISBN 978-619-164-150-5

Издава enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/ 943 87 16

факс: 02/ 943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg



www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „АЛИАНС ПРИНТ“

Задава се безгрижно лято за трите млади дами на Ана Годбърсън: Кордилия, Лети и Астрид. И трите са изпълнени с мечти и копнежи, вихрят се сред хайлайфа и модната музика в началото на миналия век. Това не ги прави по-различни от днешните амбициозни момичета с техните копнежи и страсти. Мечтата на Кордилия е да се извиси в простора с прочутия Макс Дарби. Лети се е устремила да завладее артистичните среди. Астрид пък витае в облаците и преследва нещо свое, за което не е съвсем сигурна какво точно е. Лятото е в разгара си, купоните също, страстите са нагорещени, любовта и романтиката са навсякъде... Но и клюките, папараците, зложелателите и мистериите също дебнат от всички страни. Случват се страховити неща, за които момичетата дори не са и сънували. Всяка води своята битка с живота, за да осъществи мечтата си. Дали тайните и скандалите ще унищожат поривите им, или ще им помогнат да постигнат своето? Отговорите на Ана Годбърсън са впечатляващи.

Красиви мъже и романтични интриги.
„Пъблишърс Уикли“

Романтично бягство от реалността.
VOYA

www.entusiast.bg



9 786191 641505

Цена 15 лв.